

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 88/2020
30.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Слађане Накић Момировић и Добриле Страјина, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву „АММ ИММОВАБЛЕС“ д.о.о., са седиштем у Земуну, кога заступа пуномоћник Владимир М. Авлијаш, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 22 У 10449/2018 од 04.10.2019. године, уз учешће противне странке Комисије за заштиту конкуренције из Београда, у предмету накнаде трошкова поступка заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 30.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца захтева за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева у делу става првог и другог диспозитива Закључка Комисије за заштиту конкуренције број 4/05-77/2019-2 од 24.04.2019. године, којим је обустављен поступак испитивања повреде конкуренције покренут Закључком број 4/05-517/2013-01 од 25.07.2013. године против подносиоца захтева и одбијен његов захтев за накнаду трошкова управног поступка. Ставом другим диспозитива побијане пресуде, одбачена је тужба у преосталом делу става првог и другог диспозитива Закључка Комисије за заштиту конкуренције број 4/05-77/2019-2 од 24.04.2019. године, а ставом трећим диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на правилно решење ствари, подносилац неоспорава пресуду у делу којим је тужба одбачена, већ у делу којим је одлучено о трошковима поступка. Подносилац наводи да је правно неутемељно становиште Управног суда да је захтев за доношење решења о трошковима управног поступка пред Комисијом за заштиту конкуренције поднет неблаговремено. Указује да је пресудом Управног суда 15У 16976/15 од 11.03.2016. године поништено решење Комисије број 4/0-02-34/2015-74 од 10.11.2015. године, а да је читав поступак заштите конкуренције враћен у стање покренутог поступка, што је и становиште Врховног касационог суда заузето у пресуди Узп 38/2018 од 26.04.2018. године. Предлажио је да Врховни

касациони суд уважи захтев и укине или преиначни пресуду Управног суда 22 У 10449/2018 од 04.10.2019. године.

Противна странка у одговору на захтев предложила је да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. По схватању суда, одредба члана 104. став 4. Закона о општем управном поступку не може бити законски основ за подношење захтева за накнаду трошкова за радње предузете од стране пуномоћника тужиоца у поступку доношења решења туженог органа од 10.11.2015. године, након доношења тог решења, а посебно не након доношења пресуде Управног суда од 11.03.2016. године којом је то решење поништено, јер је захтев поднет тек 05.07.2016. године. Наводи се да је тужиоцу омогућено учешће у поступку који је претходио доношењу решења од 10.11.2015. године, да је пред Комисијом одржана и усмена јавна расправа, да је пуномоћник тужиоца у проведеном поступку активно учествовао, због чега нису испуњени законски услови за признавање тражених трошкова. Управни суд истиче да нема ни законског основа за опредељивање трошкова као у захтеву од 05.07.2016. године према висини изречене мере.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је правилна оцена Управног суда о законитости закључка који је оспорен тужбом, а којим је одбијен захтев за накнаду трошкова управног поступка.

Из списка предмета произлази да су пресудом Управног суда 15 У 16976/15 од 11.03.2016. године уважене тужбе тужилаца у том предмету, поред осталог и тужба подносиоца захтева за преиспитивање судске одлуке, и поништено решење Комисије за заштиту конкуренције од 10.11.2015. године донето у поступку покренутом по службеној дужности, којим је утврђено да су тужиоци учинили повреду конкуренције и изречене су им мере заштите конкуренције. Након доношења наведене пресуде, подносилац захтева је 05.07.2016. године упутио допис Комисији, којим је предложио обуставу поступка испитивања повреде заштите конкуренције и затражио накнаду трошкова управног поступка из 2014. и 2015. године за поднеске и радње свог пуномоћника – адвоката ближе наведене у предлогу за обуставу поступка у укупном износу од 588.948,00 динара. Комисија је обуставила поступак испитивања повреде конкуренције и закључком одбила захтев за накнаду трошкова управног поступка позивајући се на одредбу члана 104. став 4. Закона о општем управном поступку, јер до доношења решења од 10.11.2015. године захтев за накнаду трошкова није истицан, а такво становиште прихватио је и Управни суд у побијаној пресуди.

Одредбом члана 104. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10) – у даљем тексту: ЗУП прописано је да захтев за накнаду трошкова мора бити стављен благовремено, тако да орган који води поступак може о њему одлучити у решењу, а да, у противном, странка губи право на накнаду трошкова.

Према одредби члана 69. став 1. Закона о управним споровима, када суд поништи акт против кога је покренут управни спор, предмет се враћа у стање поновног решавања по жалби, односно стање поновног решавања по захтеву странке у првостепеном поступку, ако је жалба била законом искључена (стање пре него што је поништени акт донет).

У овом конкретном случају, у управном поступку који је претходио доношењу поништеног решења Комисије за заштиту конкуренције од 10.11.2015. године, подносилац захтева није тражио трошкове поступка на име заступања од стране адвоката. Захтев за накнаду трошкова управног поступка насталих у току 2014. и 2015. године, до доношења поништеног решења, постављен је тек у поднеску од 06.07.2016. године у износу од 588.948,00 динара. По налажењу Врховног касационог суда, пропутивши да захтев за накнаду наведених трошкова управног поступка постави пре доношења решења од 10.11.2015. године, подносилац захтева за преиспитивање побијане пресуде је, у складу са чланом 104. став 4. ЗУП, изгубио право на накнаду трошкова насталих пре доношења поништеног решења.

Изложено становиште Врховног касационог суда није несагласно са ставовима изнетим у пресуди овог суда Узп 38/2018 од 26.04.2018. године, на коју се позива подносилац у захтеву, а у којој је наведено да је поништавањем решења Комисије за заштиту конкуренције од 10.11.2015. године поступак враћен у стање покренутог поступка по закључку о покретању поступка од 25.07.2013. године. Указивање у тој пресуди на дужност Комисије да у поновном поступку одлучи о захтеву за накнаду трошкова поступка, не значи да тај захтев мора бити и усвојен. Комисија за заштиту конкуренције је правилно поступила када је захтев за накнаду трошкова одбила.

По налажењу Врховног касационог суда, због пропуста да тражи трошкове настале пре доношења решења о заштити конкуренције, подносилац захтева за преиспитивање је изгубио право да то учини у поновно вођеном поступку који је обустављен, без обзира на то што је поступак враћен у стање пре него што је поништено решење о заштити конкуренције. Подносилац захтева је због преклузије изгубио право да тражи трошкове настале пре доношења решења о заштити конкуренције, али није изгубио могућност да пре доношења закључка о обустави поступка тражи трошкове који су настали у поновном поступку вођеном након поништаја наведеног решења, али такав захтев није поставио.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у првом ставу диспозитива ове пресуде.

С обзиром на то да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...87/18), одлучио као у другом ставу диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 30.12.2020. године, Узп 88/2020

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић